

„Ik spreek zoo omdat ik je graag gelukkig wil zien, niet ongelukkig omdat je iets in je leven heb nagelaten dat je had kunnen doen. En je kunt, als je wilt. Maar dan moet je vechten tegen slapheid en indolentie, tegen den vloek van ons groot-burgerschap. — Fortis age, Sander, kloeke daden minnen, staat op onzen toren, Sander!”

Ze keken elkaar aan, en drukten elkaar de hand.

Dan als schaamden ze zich voor dit oogenblik, keken ze weer voor zich de rivier over. Sander snoof wat en Struwentius kuchte. De peppel lispelde, de grutto's klaagden.

Van de boerderij klonk toen gedzjing van deksels.

„Het eten is klaar,” zeiden ze tegen elkaar en stonden op. Terwijl ze hun kleeren afklopten zei Struwentius: „het is een wonderlijke groot-burgerdag deze keer, vanavond zal ik je eens wat vertellen Sander . . . , ik hoop dat het je zal helpen.”

Zwijgend en in gedachten liepen ze over den dijk naar het Snatergat, waarvan telkens weer ongeduldig dekselgesla klonk.

Ze zagen Hermken op de veranda staan, zwaaiend met de deksels waarmee hij spektakel had gemaakt om hen te roepen. „Aloo, èten,” riep hij.

„Wat een gelukkige kerel,” mompelde Struwentius.

Sander hoorde het niet, hij zag een blauw figuurtje de trap opstappen.

Als hij voor Struwentius het tuinhekje openhield, keek deze hem aan.

„Ze is mooi, hè Sander.”

„Ja, dat is ze,” klonk het eenvoudig; het hekje werd zeer omslachtig gesloten.

Van uit de kamer klonk lachen van Hermken, en als ze binnen kwamen: „nee maor, dat deerntjen wil mien wies maken dat ze nog nooit een vriejer hef'ehad, ik denke jûust andersumme.”

Het meisje lachte wat verlegen, schikte eetgerei op tafel. Even keek ze schuw op naar Sander, dan bloosde ze voor zich.

„Trek je er maar niets van aan hoor kind,” zei Struwentius terwijl hij haar vaderlijk op de schouder klopte.

„Ik kan er tegen meneer,” antwoordde ze met haar heldere stem. Haar oogen dwaalden nog even over tafel, of alles nu zoo goed was, en met een „smakelijk eten heeren,” ging ze.

Drie paar oogen keken haar na.

„A'k maor een jonge keerl was,” zuchtte Hermken die al aan tafel zat met vork en mes in zijn knuisten, „dan wis ik wel wa'k deje.”

Struwentius keek hem minachtend aan, lachte dan even schamper.

„Zoo, nou dan ben ik blij dat je het niet bent.”

Hij wendde zijn blik naar Sander, maar deze stond op de veranda en tuurde naar buiten.

Even was het stil in de kamer. Dan zweefde er om Struwentius' gelaat al